

500 anys a la recerca d'una tomba

Alonso Suárez del Sauce, que va ser bisbe de Jaén durant el primer quart del segle XVI, porta quatre-cents setanta anys sense ser enterrat.

Un prolongadíssim litigi entre les successives generacions de familiars descendents del *bisbe insepult* i el capítol catedralici, iniciat en la data esmentada i perpetuat fins avui, el desllorigador del qual és el lloc on ha de reposar el cadàver d'Alonso, és la causa d'aquesta història.

Un punt important per a comprendre l'evolució del conflicte és saber que Alonso Suárez va promoure des del 1500 fins al 1522 —etapa en què va exercir el càrrec— l'edificació de la segona catedral gòtica de Jaén, sobre la base de la qual s'assenta avui la catedral renaixentista.

El passat dia 5 de novembre, es van fer els 470 anys del pas a millor vida de l'ànima de don Alonso, però no del seu cos. En aquells dies, segona dècada del segle XVI, la família de tan il·lustre finat es va entossudir amb l'exigència que, ja que ell havia donat grandesa al temple, tinguera sepultura a la mateixa capella major catedralícia, petició una mica agosarada, perquè l'esmentat lloc està reservat de forma exclusiva a retre oració al Sant Rostre, i, per contra, era norma a Jaén que els bisbes fossin enterrats al cor o les capelles laterals.

Al desig familiar es va oposar el capítol per aquesta raó i per una altra relacionada amb la metamorfosi arquitectònica que periòdicament experimentava la catedral. I és que al parer del capítol, resultava imprecident la petició dels parents del bisbe perquè en iniciar-se la reforma renaixentista de la catedral el

La mòmia reposa en una calaixera a la catedral.

1555, quedava la capella major en lloc diferent a quan era gòtica i per això, encara que Alonso Suárez tenia potestat i dret sobre l'anterior catedral, el canvi posterior anul·lava les reivindicacions de la família del finat.

PLET

Es va establir, doncs, un plet

entre els parents i el capítol per delimitar en quin lloc havien de descansar les despulles marcides d'Alonso: en la capella major o en les laterals. El plet, que no té pèrdua, consistia, segons l'acord bizantí a què arribaren les dues parts, en el següent: Alonso Suárez només seria enterrat l'any en què, des de la catedral, s'acceptaren unes

ofrenes consistents en cera, oli, mel, ramat i cereals que la família Suárez de la Fuente s'havia compromès a oferir a l'Església. En cas contrari, és a dir, si l'Església rebutjava els presents, el cos quedaria insepult *per in saecula saeculorum*.

El 1941, tot just acabada la guerra civil, el capítol es va disposar a concloure la qüestió accedint als desitjos de la família amb l'única condició que s'escarregués de construir el mausoleu. No ho feren així, perquè dels parents d'Alonso Suárez no es va saber res mai, i per això el prelat encara és avui damunt la terra. I a més, momificat.

MÒMIA

El cadàver d'Alonso Suárez es troba dins d'una calaixera que es troba en la capella major de la catedral. El cadàver, no la pols com es podria esperar, perquè el cos i el rostre d'aquest bisbe que és mort gairebé mig mil·lenni encara no s'han decompost.

En efecte, Alonso Suárez manté enganxats a l'esquelet els seus trets físics encartonats però absolutament perceptibles, cosa que no fa més que afegir un punt de misteri ultraterrenal a aquest conflicte terrenal.

La darrera persona que l'ha pogut veure va ser Carmen Polo de Franco, en l'honor de la qual, el 5 de març de 1968, es va obrir el calaix de Don Alonso i li van ser canviades les vestidures episcopals perquè fos contemplat per la il·lustre dama.

Manuel Salvador